NELSON DeMILLE

odvetný úder

KNIHA ZLIN

FLEET

Nelson DeMille

Odvetný úder

NELSON DeMILLE

odvetný úder

KNIHA ZLIN

Copyright © 2006 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Marie Čermáková, 2014

ISBN 978-80-7473-238-6 (PDF)

Pro Boba a Joan Dillinghamovy,
kteří mají tak rozkošné dcery

Poznámka autora

Když se v románech mísí fakta s fikcí, ne vždy je čtenáři jasné, jak je odlišit. První čtenáři rukopisu knihy *Odvetný úder* se mě ptali, co je skutečnost a co je výplodem mé fantazie, takže mě napadlo to hned v úvodu na tomto místě upřesnit.

Za prvé – Protiteroristická federální jednotka představená v této knize i v dalších příbězích Johna Coreyho je v podstatě odvozená od skutečné Spojené protiteroristické jednotky, jen s nepatrnými změnami.

Konkrétně v této knize se nachází hodně informací o ELF, což je zkratka něčeho, co naleznete v příběhu. Veškeré informace o ELF jsou přesné, uváděné podle mého nejlepšího vědomí a svědomí.

Pokud jde o tajný vládní plán nazvaný Odvetný úder, vycházím z informací, na něž jsem narazil na různých místech – zejména na internetu – a jež lze interpretovat jako drby, fakta, čiré výmysly, případně od každého trochu. Já osobně věřím, že plán podobný Odvetnému úderu v jisté obměně (a pod jiným názvem) skutečně existuje, a pokud ne, pak by existovat měl.

Pokud jde o další subjekty, o nichž se zmiňuji a na něž se mě lidé ptali – kupříkladu organizace dobrovolníků pátrajících po jaderných zbraních (NEST – Tým pro podporu při jaderném nebezpečí, ozbrojená složka ministerstva energetiky) nebo Vzdušné velitelské stanoviště pro případ celostátní nouzové situace (NEACP – National Emergency Airborne Command Post zvaný hovorově Kneecap) –, ty existují. Pokud to, co čtete,

vypadá pravděpodobně, pak to zřejmě pravda bude. Pravda je skutečně podivnější než fikce – a často děsivější.

Naprosto nejčastěji jsem slýchal otázku: „Opravdu existují petardy na plašení medvědů?“ Odpovídám: „Ano, opravdu.“

Tento příběh je zasazen do října roku 2002, tedy přesně rok a jeden měsíc po 11. září 2001, a titulky i články z *New York Times*, které cituji, jsou skutečné. Podobně je to se zmínkami o bezpečnostních opatřeních americké vlády, případně o jejich neexistenci – alespoň v době, v níž se můj příběh odehrává.

Pár mých čtenářů, kteří pracují v bezpečnostních složkách, se domnívá, že detektiv John Corey má určité problémy s vymezením svých úředních pravomocí a kompetencí. Připouštím, že jsem mu za účelem pobavení čtenáře poskytl značnou volnost. Málokoho by nejspíš bavilo číst si o Johnovi Coreym, který se do puntíku řídí pravidly a všechno dělá přesně podle předpisů.

První čtenáři této knihy mi říkali, že jim *Odvetný úder* nedal spát ještě dlouho poté, co knihu dočetli. Ano, skutečně jde o děsivý příběh do děsivé doby, ale je to také varování pro celý svět po 11. září 2001.

I. ČÁST

Pátek

New York City

FBI vyšetřuje záležitosti spojené s terorismem bez ohledu na rasu, náboženství, národnost nebo pohlaví.

Terorismus ve Spojených státech,
publikace FBI vydaná v roce 1997

1. kapitola

Jmenuji se John Corey a jsem bývalý detektiv oddělení vražd newyorské policie, raněný při výkonu služby, postavený mimo službu pro tříčtvrteční neschopnost (což je číslo stanovené pouze pro účely výplatní pásky, protože zhruba devadesát osm procent mé maličkosti plně funguje), nyní ve funkci zvláštního agenta najímaného na smlouvu Federální protiteroristickou jednotkou.

Harry Muller, kolega od protějšího stolu ve společné kanceláři, se zeptal: „Slyšels už někdy o klubu Custer Hill?“

„Ne. Proč?“

„O víkendu tam jedu.“

„Dobře se pobav,“ popřál jsem mu.

„Schází se tam parta bohatých pravičáckých magorů, kterým tahle luxusní lovecká chata na severu v horách patří.“

„Hlavně mi nenos žádnou zvěřinu, Harry. Ani mrtvé ptáky.“

Vstal jsem od stolu a přešel k pultu s kávou. Na zdi nad konvicemi visely fotografie osob hledaných ministerstvem spravedlnosti. Většinu na nich tvořili muslimští džentlmeni včetně hajzla číslo jedna Usámy bin Ládina.

Mezi dvacítkou portrétů byl i jistý Libyjec jménem Asad Chálil alias Lev. Nepotřeboval jsem se příliš soustředit, abych si jeho fotku vryl do paměti. Jeho obličej jsem znal stejně dobře jako svůj, přestože jsem se s ním nikdy formálně nesetkal.

K našemu krátkému seznámení s panem Chálilem došlo asi před dvěma lety, kdy jsem ho sledoval, jenže nakonec se ukázalo, že tomu bylo naopak. On sledoval mě. Utekl a já jsem z toho vyšel se škrábnutím. Jak by patrně prohlásili Arabové: „Je předurčeno, abychom se znovu setkali a rozhodli o svých osudech." Těším se na to.

Nalil jsem si poslední zbytky kávy do polystyrénového kelímku a prolétl čerstvé *New York Times*, které ležely na pultu s konvicemi. Titulky v pátek 11. října 2002 hlásaly: KONGRES ZPLNOMOCNIL BUSHE K POUŽITÍ SÍLY PROTI IRÁKU.

A v podtitulku stálo: *Bílý dům informoval, že USA mají plán na okupaci Iráku.*

Ukázalo se, že válka je předem hotová věc, a vítězství jakbysmet. Z toho důvodu byl dobrý nápad mít okupační plán připravený předem. Vrtalo mi hlavou, jestli o tom vůbec ví někdo v Iráku.

Odnesl jsem si kávu ke svému stolu, zapnul jsem počítač a pročítal naše interní oběžníky. Už se z nás stala firma, která většinou nepoužívá papír, ale mně se – upřímně řečeno – po parafovaných oběžnících stýská. Měl jsem nutkání podškrábnout se fixem na obrazovku, ale smířil jsem se s elektronickým ekvivalentem téhož. Kdybych tuto organizaci vedl já, všechny oběžníky by se psaly na dětské kreslicí tabulky s magnetickým prachem a dvěma kolečky ovládajícími jehlu, které se smáznou, když se jimi zatřese.

Pohlédl jsem na hodinky. Bylo půl páté a mí kolegové v „šestadvacítce" – šestadvacátém patře na adrese Federal Plaza číslo dvacet šest – se rychle vytráceli. Měl bych asi vysvětlit, že mí kolegové jsou podobně jako já členové Federální protiteroristické jednotky, která je sice federální, ale my rozhodně žádní přiblblí federálové nejsme – přeberte si to sami.

Žijeme ve světě po jedenáctém září, takže víkendy jsou pro každého z nás v zásadě jen dva další pracovní dny. Ve skutečnosti se uctívaná tradice takzvaného „federálního pátku“ – což znamená, že se to brzy zapíchne – příliš nezměnila, a naši pevnost tudíž o víkendech a svátcích střeží bývalí policisté, kteří nastoupili do protiteroristické jednotky a jsou na takovouhle pracovní dobu zvyklí.

Harry Muller se mě zeptal: „Co budeš dělat o víkendu?“

Díky svátku zvanému Kolumbův den, který se slaví druhé říjnové pondělí, nám totiž začínal třídenní víkend. Jenže při svém štěstí jsem vyfásl v pondělí službu, a tak jsem odpověděl: „Chtěl jsem sice pochodovat ve slavnostním průvodu, ale v pondělí makám.“

„Jo? Fakticky jsi chtěl pochodovat?“

„Ne, ale v tomto duchu jsem si posteskl kapitánovi Paresimu.“ Usmál jsem se. „Řekl jsem mu, že moje matka je Italka a že chci v průvodu tlačit její kolečkové křeslo.“

Harry se rozchechtal. „A sežral ti to?“

„Ne. Ale nabídl se, že mi pomůže tlačit křeslo.“

„Myslel jsem, že tví rodiče bydlí na Floridě.“

„Taky že jo.“

„A že tvá matka je Irka.“

„To víš, že je. Teď musím najít pro Paresiho nějakou italskou matku, aby ji mohl tlačit po Columbus Avenue.“

Harry se znovu rozchechtal a vrátil se k počítači.

Harry Muller dělal – jako většina bývalých policistů u nás v oddělení pro Střední východ – dohled a sledování neboli „sledky“ osob spadajících do sféry zájmu protiteroristické jednotky, což je politicky korektní charakteristika muslimské komunity. Já osobně jsem ale většinou vyslýchal a najímal informátory.

Vysoké procento mých informátorů jsou naprostí lháři a fantastové, kteří baží buď po penězích, nebo po občanství – anebo chtějí někoho v té své uzavřené sešněrované komunitě vytočit. Tu a tam jsem se s nimi dobral ke konkrétní akci, ale v takovém případě jsem se musel o dotyčného podělit s FBI.

Naše jednotka se skládá většinou z agentů FBI, detektivů newyorského policejního sboru plus detektivů ve výslužbě, jako jsem já. Krom toho máme lidi přidělené z jiných federálních složek, kupříkladu z imigračního a celního útvaru, ze státních a předměstských policejních útvarů, přístavní policie a tak dále a tak dále – je jich příliš mnoho, než abych je dokázal zpaměti všechny vyjmenovat.

V naší skupině máme i kolegy, kteří jsou jako duchové, ve skutečnosti neexistují, ale pokud přece ano, pak se jim říká CIA.

Zkontroloval jsem si e-maily a našel tři zprávy. První od mého nadřízeného, Toma Walshe, zvláštního agenta pověřeného velením, který povýšil na šéfa protiteroristické jednotky, když můj původní šéf Jack Koenig zahynul při zřícení Dvojčat. V e-mailu stálo: DŮVĚRNÉ – PŘIPOMÍNÁM! – V PŘÍPRAVĚ NA MOŽNÉ NEPŘÁTELSKÉ AKCE S IRÁKEM MUSÍME VĚNOVAT ZVLÁŠTNÍ POZORNOST RODILÝM IRÁNCŮM ŽIJÍCÍM V CONTUSA.

„CONTUSA" v překladu znamenalo „kontinentální Spojené státy". „Nepřátelské akce" znamenalo „válka". A zbytek znamenal: „Najděte Iráčana, kterého můžeme spojit s teroristickou hrozbou proti USA, abychom usnadnili život lidem ve Washingtonu, než rozbombardujou celý Bagdád, až se z toho ti Arabáši poserou."

Text ještě pokračoval: PRIMÁRNÍ HROZBA A DŮRAZ ZŮSTÁVÁ NA UBL S NOVÝM DŮRAZEM NA

PROPOJENÍ UBL/SADDÁM. BRÍFINK NA TOTO TÉMA PŘÍŠTÍ TÝDEN, WALSH

Pro nezasvěcence podotýkám, že „UBL“ je „Usáma bin Ládin“, ale správně by to mělo být „OBL“, jenže už od začátku začal kdosi přepisovat jeho arabskou formu jména do latinky jako „Usáma“, což je také přípustné. V amerických médiích se obvykle pro toho hajzla používá přepis „Osama“, nicméně zpravodajské služby ho stále označují zkratkou „UBL“ – a je to pořád tentýž zmetek.

Další e-mail byl od mého druhého šéfa, výše zmiňovaného Vince Paresiho, policejního kapitána přiřazeného k protiteroristické jednotce za účelem dohledu na problematické poldy, kteří někdy se svými kamarády z FBI nehráli rovnou hru. Mezi ně jsem se klidně mohl počítat i já. Kapitán Paresi nahradil kapitána Davida Steina, který – stejně jako Jack Koenig – byl před rokem zabit, nebo přesněji řečeno zavražděn, ve Dvojčatech.

David Stein byl skvělý chlap a každý den se mi po něm stýská. Jack Koenig byl přes všechny své chyby a všechny naše vzájemné problémy pravý profesionál, tvrdý, ale spravedlivý šéf a vlastenec. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Ani tělo Davida Steina.

Další ostatky, které nebyly nikdy nalezeny podobně jako dva tisíce jiných, byly ostatky Teda Nashe, agenta CIA, neskutečného kreténa a arcinepřítele mé maličkosti.

Mrzí mě, že nedokážu vymyslet nic hezkého, co bych o tomto idiotovi mohl říct, ale jediné, co mě napadá, je „zaplaťpánbůh, že je po něm“.

Nash měl navíc nepříjemný zvyk vstávat z mrtvých – tedy přinejmenším jednou už to udělal, takže dokud někdo pozitivně neidentifikuje jeho tělo, nebudu otvírat šampaňské.

E-mail kapitána Paresiho určený všem zaměstnancům protiteroristické jednotky z řad policie zněl následovně: JE TŘEBA ZVÝŠIT DOHLED NAD IRÁČANY. NAJDĚTE TY, KTEŘÍ NÁM BYLI V MINULOSTI NÁPOMOCNI, A PŘIVEĎTE NA VÝSLECHY TY, KTEŘÍ JSOU NA SEZNAMECH SLEDOVANÝCH. ZVLÁŠTNÍ POZORNOST MUSÍTE VĚNOVAT TĚM IRÁČANŮM, KTEŘÍ SE SDRUŽUJÍ S DALŠÍMI ISLÁMSKÝMI NÁRODNOSTMI, NAPŘ. SAÚDCI, AFGHÁNCI, LIBYJCI ATD. PŘISTOUPÍ SE I KE SLEDOVÁNÍ MEŠIT. INFORMAČNÍ BRÍFINK PŘÍŠTÍ TÝDEN. PARESI, KAP. POLICIE

Měl jsem dojem, jako by to psali podle stejného mustru.

Těžko uvěřit – ale nebylo to tak dávno –, že byly časy, kdy jsme se snažili vymyslet, co máme každý den vlastně dělat, a oběžníky byly mnohem pečlivěji formulované, aby to nevypadalo, že snad islámskými teroristy opovrhujeme nebo je nedejbůh jakýmkoli způsobem znepokojujeme. To se změnilo opravdu rychle.

Třetí e-mail byl od mé ženy, která se jmenuje Kate Mayfieldová – a před chvílí jsem ji viděl u jejího pracovního stolu na opačné straně velké přepážky oddělující v šestadvacátém patře policii od FBI. Moje manželka je velmi krásná, ale i kdyby krásou neoplývala, stejně bych ji miloval. Jenže vlastně kdyby nebyla hezká, vůbec bych si jí nevšiml, takže je to diskutabilní.

Psala mi: ZABALME TO DŘÍV, POJĎME DOMŮ, POMILUJEME SE, K VEČEŘI TI UDĚLÁM CHILLI A PÁRKY V ROHLÍKU A NAMÍCHÁM TI PITÍ A TY SE BUDEŠ DÍVAT NA TELEVIZI JEN VE SPODKÁCH.

Vlastně to tak úplně přesně nebylo. Stálo tam: UDĚLEJME SI ROMANTICKÝ VÍKEND S OCHUT-

NÁVKOU VÍNA NA NORTH FORKU. ZAMLUVÍM PENZION SE SNÍDANÍ. PUSU KATE

Proč bych měl ksakru ochutnávat víno? Vždyť chutná pořád stejně. A penziony se snídaní mi lezou krkem – načančané barabizny s koupelnami z devatenáctého století a postel vždycky vrže. A ráno člověk musí snídat s ostatními hosty, což jsou obvykle aktivní debílci z Upper West Side, kteří si chtějí povídat o něčem, co se dočetli v příloze *Timesů* zvané *Umění a volný čas*. Kdykoli zaslechnu slovo „umění", sahám po koltu.

Hned jsem napsal odpověď: TO ZNÍ SKVĚLE. JSI ZLATO, ŽE NA TYHLE VĚCI MYSLÍŠ. PUSU JOHN

Podobně jako většina mužů bych se radši díval do hlavně samopalu, než abych vytočil manželku.

Kate Mayfieldová je právnička a k tomu profesionální agent FBI a patří do mého týmu, který se skládá z dalšího policisty a ještě jednoho agenta FBI. Občas se k nám podle potřeby přidá někdo další z jiné bezpečnostní složky – z Imigračního a celního útvaru nebo CIA. Naším posledním doplňkem do týmu z řad CIA byl výše zmíněný Ted Nash. Choval jsem vůči němu silné podezření, že měl jakýsi románek s mou (tehdy budoucí) ženou. Což nebylo příčinou toho, že jsem ho neměl rád – pro tohle jsem ho *nenáviděl*. Neměl jsem ho rád z osobních důvodů.

Všiml jsem si, že Harry Muller si dělá pořádek na stole a dává pod zámek citlivé materiály, aby lidé provádějící úklid – muslimové i nemuslimové – nemohli nic z toho okopírovat nebo odfaxovat do Království spojených pískovišť. Prohodil jsem: „Do zavíračky máš ještě jednadvacet minut."

Vzhlédl a odpověděl: „Musím si jít vyzvednout nějaké technické vybavení."

„Proč?"

„Vždyť jsem ti to povídal. Budu dělat sledku v horách na severu. V tom klubu Custer Hill."

„Myslel jsem, že tě tam pozvali jako hosta."

„Ne, já jsem nezvaný host."

„Kdes chytil takový kšeft?"

„Nevím. Mám se ptát? Přiklepli mi ho asi proto, že vlastním obytné auto, pevné nepromokavé boty a čepici s klapkama na uši. Tudíž mám nejvyšší možnou kvalifikaci."

„Jasně." Harry Muller je – jak jsem už říkal – stejně jako já bývalý policajt, který po dvaceti letech ve službě odešel do důchodu, posledních deset strávil v kriminálním zpravodajství a teď ho najali federálové, aby dělal sledovačky a dohled, protože jedině tak mohly naše bílé límečky – tak jsme říkali agentům FBI – provozovat svou duševní práci.

Podivil jsem se: „Prosím tě, co to má být za pravicově-extrémistický kšeft? Myslel jsem, že pracuješ pro nás." Těmi „námi" jsem myslel oddělení pro Střední východ, které momentálně tvořilo zhruba devadesát procent celé protiteroristické jednotky.

Harry pokrčil rameny. „Nevím. Neptám se. Mám za úkol jenom pořídit nějaké fotky, ne s nima jít do kostela."

„Četls maily od Walshe a Paresiho?"

„Jo."

„Myslíš, že rukujeme do války?"

„Noo… Počkej, nech mě přemýšlet."

„Má tahle pravičácká skupinka nějaké napojení na Irák nebo UBL?"

„Nevím." Harry pohlédl na hodinky. „Musím skočit na technické, než mi zavřou."

„Máš čas," uklidnil jsem ho. „Jdeš na to sám?"

„Jo. To není problém. Je to neinvazivní sledka." Podíval se mi do očí: „Mezi námi děvčaty, Walsh tvrdí, že